



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce **D. Š.**
bytem

proti

žalovaným

1) **Magistrát hl.m. Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2
110 01 Praha

2) **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

3) **Městský úřad Černošice**
sídlem Karlštejská 259
252 28 Černošice

4) **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem pokynem nebo donucením správního orgánu spočívajícím ve vložení a evidenci záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 u žalobce v registru řidičů

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu Městského úřadu Černošice a Krajského úřadu Středočeského kraje **vylučuje** k samostatnému projednání a **postupuje** Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.
- II. Určuje se, že zásah Magistrátu hlavního města Prahy spočívající ve vložení a vedení záznamu o přestupku žalobce ze dne 4. 8. 2003 v registru řidičů na základě rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Služby cizinecké a pohraniční policie, ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, **byl nezákonný**.
- III. V části, v níž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu Ministerstva dopravy spočívajícím ve vedení záznamu o přestupku žalobce ze dne 4. 8. 2003 v registru řidičů na základě rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Služby cizinecké a pohraniční policie, ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, **se žaloba zamítá**.
- IV. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou domáhal odstranění záznamu o svém přestupku ze dne 4. 8. 2003 spáchaného porušením povinnosti řidiče podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“), který byl u žalobce v době podání žaloby evidován v registru řidičů. Žalobce měl za to, že tento záznam byl v registru veden nezákonně, neboť rozhodnutí, na jehož základu byl tento záznam do registru vložen, bylo prohlášeno za nicotné rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 71/2007 – 85. Během řízení o žalobě pak žalovaný 1) dne 12. 5. 2020 tento záznam z registru řidičů vymazal.

II. Žaloba a vyjádření k žalobě

a) *Žaloba a její doplnění*

2. Žalobce poukázal na to, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 2. 2010 vyslovil nicotnost rozhodnutí Referátu cizinecké a pohraniční policie o přestupku žalobce, na jehož základě byl záznam v registru řidičů veden.
3. Žalobce svůj první návrh k městskému soudu ze dne 29. 3. 2020 výslovně označil jako „*návrh na vydání předběžného opatření podle § 38 z. č. 150/2002 Sb.*“ a domáhal se jím vydání předběžného opatření vůči tehdy dvěma žalovaným Magistrátu hl. m. Prahy a Městskému úřadu Černošice, konkrétně se domáhal **i)** odstranění (vymazání) záznamu, **ii)** zaslání nového výpisu z evidenční karty řidiče ihned po vymazání záznamu, **iii)** odstranění všech rozhodnutí o přestupcích, kde bylo nezákonné a nepřípustné evidování záznamu v kartě řidiče a úmyslně a účelově zneužíváno k tíži navrhovatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

4. Městský soud uvedený návrh usnesením ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 A 39/2020 – 16, odmítl. Současně byl městský soud toho názoru, že tento návrh ze dne 29. 3. 2020 po formální i obsahové stránce představuje toliko bezvadnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s.
5. Žalobce v podání ze dne 14. 5. 2020 k dosavadním žalovaným 1) a 3) označil jako třetího žalovaného 2) Ministerstvo dopravy jako provozovatele informačního systému. K věci samé jako stěžejní námitku poukázal na to, že v řízení vedeném u městského soudu pod sp. zn. 8 Ca 81/2007 byla rozsudkem ze dne 16. 2. 2010 vyslovena nicotnost rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Služby cizinecké a pohraniční policie, ve věcech kázeňských č. 18/2006 ze dne 15. 2. 2006, kterým byl žalobce (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) původně uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť měl porušit ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Přestože však citovaným rozsudkem byla vyslovena nicotnost rozhodnutí ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, všichni tři žalovaní se odmítají tímto rozsudkem řídit, což žalobci způsobuje nemalou majetkovou i nemajetkovou újmu. Žalobce dále poukázal na řadu ustanovení Listiny základních práv a svobod, která mají být postupem těchto žalovaných porušována a namítá vady správního řízení před uvedenými orgány - zde žalobce např. namítá, že evidenční karta řidiče eviduje nezákonné záznamy pod číslem 1) a několik dalších, kterými byl uznán v příkazním řízení vinným, avšak ani jedno neobdržel, neboť byly úmyslně pravděpodobně zaslány na jinou doručovací adresu. Tato rozhodnutí jsou pak podle žalobce neúčinná, žalobce nemohl proti nim podat odpor, správní orgány mu brání v nahlížení do spisu.
6. Žalobce v podání ze dne 28. 5. 2020 uvedl, že existuje judikát Nejvyššího správního soudu (*žalobce jej v návrhu nespécifikoval – pozn. městského soudu*), kterým bylo již opakovaně v obdobné věci rozhodnuto, že takovýto záznam žalovaní nejsou oprávněni vést nejen do pravomocného ukončení řízení, ale i po jeho pravomocném ukončení. Všichni tři žalovaní jsou tímto rozhodnutím vázáni. Souběžně bylo rozhodnuto, že odpovědné dotčené správní orgány jsou povinny se řídit výmazy záznamů obdobně jako u rejstříku trestů. Ministerstvo dopravy jako zřizovatel, provozovatel a dozorující nadřízený orgán je oprávněn a dokonce povinen provádět audity a atrakce. Žalobce v roce 2016 požádal o výmaz s doložením předmětného rozhodnutí správním orgánům, nemohl nastoupit jako zaměstnanec k MHD Praha (s dítětem v péči musel přijmout méně ohodnocený pracovní post k zajištění základních životních potřeb). Tím žalobci vznikala měsíčně škoda ve výši 30 000 Kč a od března tohoto roku 2020, kdy opět žádal o výmaz, kdy měl nastoupit od 1. 4. 2020 k MHD Praha za mzdu 43 000 Kč a 5 000 Kč bonusy, tím mu tak vzniká majetková škoda 43 000 Kč čistého měsíčně.
7. Žalobce dále uvedl, že projednávané přestupky ve služebním poměru např. jízda na červenou, překročení rychlosti, jízdy v protisměru apod. (v případě žalobce důležitý služební zájem) se do evidenční karty řidiče neuvádějí a dokonce nesmí a to nejen v době služebního poměru ale i po ukončení služebního poměru. Namítl, že záznamy byly zavedeny do evidenční karty řidiče místně nepřislušným Magistrátem hlavního města Prahy, přestože místem faktického bydliště byl okres Beroun. Žalobce také namítl, že doposud nebyl zproštěn mlčenlivosti, a tak nemohl řádně provádět svou obhajobu. Na 13

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

případech specifikoval domnělé porušování zákonných povinností ze strany Ministerstva vnitra, Magistrátu hlavního města Prahy, městského úřadu Černošice.

8. Žalobce namítl, že jako příslušník Policie České republiky byl vázán povinností mlčenlivosti a trvá dodnes i po nedobrovolném ukončení služebního poměru. V důsledku této povinnosti nemohl řádně vykonat svoji obhajobu, tím byl zkrácen na svých právech. V době jeho služebního poměru mohla vykonávat dozor nad jeho osobou při výkonu služby pouze inspekce ministerstva vnitra a ministr vnitra, nikoliv dopravní policie – ta mohla pouze zajistit místo nehody, mohla učinit neodkladné a neopakovatelné úkony nezbytné pro přestupkové či trestní řízení, a následně měla povinnost buď postoupit věc k trestnímu řízení proti cyklistovi na okresní státní zastupitelství či Inspekci ministerstva vnitra (dnes GIBS). Zranění žalobce (krvácení) po útoku cyklisty se podařilo zastavit až po ošetření tj. na místě činu, FNKV, poliklinika Stroupežnického Praha 5 a následně až ve FNM Praha 5. Od samého počátku se dle žalobce nikdo nevypořádal ani nezabýval s předběžnou otázkou příčinou vzniku dle skutkového stavu věci. Žalobce poukázal na to, že příslušník policie je povinen konat dle platných právních předpisů své povinnosti 24 hodin denně v nařízené službě i mimo službu, kdy toto není povinen vykonat, pokud by byl v rozhodné době tzv. nezpůsobilý dosáhnout cílového zákroku. Nemůže nikdo však předpokládat, že zákrok může být zmařen neukázněným agresivním cyklistou pod vlivem omamných a návykových látek, včetně možnosti zajištění druhého cyklisty jako svědka.
9. Podle žalobce bylo účelem jednání dostat jej ze služebního poměru (pro 99% úspěšnost), stal se nepohodlným, po 3 letech byl donucen opustit nedobrovolně služební poměr a rozhodnutí ředitele bylo v roce 2006 též účelové i s Magistrátem hl. m. Prahy, aby nemohl zajišťovat péči, výchovu a výživu o své 3 děti. V evidenčním záznamu kartě řidiče je podle žalobce více takových přestupků zneužitých žalovanými za zneužití příkazního řízení, které mu nebyly nikdy doručeny (žalobce nemohl podat odpor apod.) a za zneužití fikce doručení (pravděpodobně zaslané na vadnou doručovací adresu). Tyto přestupky nejen nebyly se žalobcem projednány v souladu se správním řádem, ale jsou uváděny i vadné právní kvalifikace z neznalosti některých právních předpisů a především nesplněných povinných školení, které Magistrát hl. m. Prahy i Město Černošice obchází a neplní.
10. Vzhledem k řadě tvrzení, které žalobce v uvedených podáních postupně vznesl, vyzval jej městský soud usnesením ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 A 39/2020 – 44 k tomu, aby řádně označil všechny nezákonné zásahy – záznamy, jejichž odstranění z registru řidičů se domáhá, a aby k tomu řádně vylíčil rozhodující skutečnosti a označil důkazy, kterých se dovolává.
11. Žalobce na uvedenou výzvu odpověděl dne 22. 6. 2020 v podání, v němž jen neurčitě zopakoval, že správní orgány manipulují s důkazy, nedodržují lhůty, krátí účastníky na jejich právech se k věci vyjádřit, zneužívají fikce doručení, nerespektují závazné právní názory nadřízených soudů v judikatuře. Žalobce namítl, že považuje za nezákonné až svévolné unikání informací osobám, které nejsou účastníky řízení a informace jsou zneužívány k tíži žalobce před soudy, znalci, OSPOD, ve správních či trestních věcech i na úkor rodinných příslušníků. Dále žalobce shrnul, že nezákonný zásah trvá již od roku 2002 či nejpozději od 4. 8. 2008, kdy se měl skutek stát, až do současnosti. Žalobci není známo, kterým orgánům městský soud doručil rozsudek ze dne 16. 2. 2010, sp. zn. 8 Ca 81/2007. Má však za to, že originál doručený žalobci patří pouze jemu a nikoli, aby jej daroval správnímu orgánu, jak po něm požadoval. Žalobce podotkl, že jak Magistrátu hlavního

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

města Prahy, tak Městskému úřadu Černošice předložil originál rozsudku osobně současně s kopií, přesto po něm správní orgány požadovali, aby jim ponechal originál.

12. Poté žalobce poukázal na to, že byl nucen vykonat několik podání, žádostí, stížností a žalob, kdy teprve dne 11. 6. 2020 pod č. j. MHMP 788455/2020 sp. zn. 110406/2016 obdržel od magistrátu odpověď s tím, že záznam je vymazán. Žalobce podotkl, že mu nesprávně bylo kladeno za vinu, že si správní orgán od soudu vyžádal rozhodnutí – zde žalobce uvedl, že kopii rozhodnutí správnímu orgánu předložil již v roce 2016. Taktéž namítl, že záznam bylo oprávněno o něm jako o příslušníkovi policie oprávněno vložit a vést pouze ministerstvo vnitra.
13. Dále žalobce dne 29. 6. 2020 městskému soudu sdělil, že doposud od ministerstva dopravy neobdržel vyrozumění k nezákonnému záznamu v evidenční kartě řidiče, který nebyly Magistrát hlavního města Prahy ani Městský úřad Černošice oprávněny vést a vkládat do registru řidičů (zde poukázal na oprávnění služebního funkcionáře zapsat některá jednání, která mají znaky přestupků do evidence přestupků podle § 189a zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru). Podle názoru žalobce strážníci Městské policie Praha včetně OKS, který se fakticky podílel na neoprávněném zásahu k domu a nebytovému prostoru, krádeže věcí, listiny dokumentů uchovávaných v soukromí na Praze 3 bez soudního příkazu, by měli být projednáváni v trestním řízení. Tento bývalý člen OKS MP Praha dle žalobce úmyslně a vědomě zorganizoval vložení nezákonného záznamu do registru řidičů u žalobce. Žalobce poukázal na to, že k některým přestupkům pod bodem 2 a 6 se mu ještě nepodařilo nahlédnout. Namítl, že jeden přestupek ještě není v registru řidičů, přestože správní orgán již inkasoval sankci ve výši 600 Kč.
14. V podáních ze dne 15. 7. 2020 a dále ze dne 22. 7. 2020 žalobce svá tvrzení zopakoval a shrnul; v podání ze dne 22. 7. 2020 označil žalobce jako čtvrtého žalovaného i Krajský úřad Středočeského kraje.
15. Celkově má tedy žalobce za to, že všichni čtyři žalovaní „*zasáhli úmyslným, účelovým a organizovaným nesprávným úředním postupem a nezákonným rozhodnutím, protiprávním vložním a evidováním předmětného záznamu do zaručených práv žalobce a jeho rodinných příslušníků a to čl. 2 odst. 2,3), čl. 3 odst. 3), čl. 4 odst. 1), čl. 7 odst. 1), obdobně čl. 8 odst. 2), čl. 10 odst. 2), čl. 13), čl. 23) čl. 26 odst. 1,3), čl. 32 odst. 1, 3, 4,5) čl. 36 odst. 3), čl. 37 odst. 2,3), čl. 38 odst. 1,2), čl. 39) obdobně čl. 40 odst. 1,2,5) LPS a to přes 17 let.*“
16. Dále žalobce shrnul, že všichni čtyři žalovaní „*nebyli věcně a místně příslušní v evidenční kartě řidiče [ppor. D. Š.] záznam Referátu cizinecké a pohraniční policie č.j. 18/2006 vložít, vést a evidovat v souladu se zákonem o služebním poměru 186/1992 Sb., a 361/2003 Sb. zákona o utajovaných informací a z.č. 101/2000Sb., z.č. 500/2004 Sb. a to od samého počátku do současnosti*“ a tím spíše po „*rozhodnutí MSS v Praze č.j. 8 Ca 81/2007 ze dne 16.2.2010 s nabytím právní dne 1.3.2010, kterým bylo rozhodnuto pro nicotnost, kterým byli správní orgány vázáni a povinni provést výmaz na návrh i bez návrhu z moci úřední.*“
17. Žalobce se tedy po odstranění záznamu dne 12. 5. 2020 domáhá upraveným žalobním petitum tzv. deklarace nezákonnosti u všech čtyř žalovaných, tedy konkrétně toho, aby městský soud vyslovil nezákonnost citovaného zásahu.
18. V podání ze dne 3. 8. 2020 pak žalobce poukázal na to, že obdržel stanovisko Veřejného ochránce práv sp. zn. 2719/2020/VOP/MK, č.j. KVOP-31182/2020. Podle žalobce veřejný ochránce práv napadá městský soud, že nevydal žalobci nejen pro žalované a jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

nadřízené orgány (včetně několika dotčených řízení) cca. 15 originálů rozhodnutí. Obdobně vadně veřejný ochránce práv podle žalobce posoudil i další záznam v evidenční kartě řidiče žalobce a to bod 1), kterého se měl dopustit dne 30. 10. 2017 ve Vestci vozem technicky nezpůsobilým - záznam byl podle žalobce úmyslně a účelově zjevně zmanipulován (tzv. organizovaně poškodit žalobce a získat bezdůvodné obohacení do svého rozpočtu); stejně jako záznam pod bodem 10 v evidenční kartě řidiče žalobce ze dne 20. 1. 2008, kdy organizovanou manipulací s důkazy ze strany 3. žalovaného a jejich nadřízeného orgánu žalobce přeplatil přestupek 2500 sankci cca. 6 násobně. Městský soud dodává, že v tomto podání neshledal přímou souvislost s projednávanou věcí, jak byla vymezena shora rekapitulovanou žalobou a jejím citovaným petitem.

b) Vyjádření žalovaného 1)

19. Žalovaný 1) ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 7. 2020 a v jejím doplnění ze dne 11. 8. 2020 uvedl, že dne 17. 3. 2006 na základě písemnosti č. j. S-MHMP-DSA-94896/2006 provedl jako věcně a místně příslušný správní orgán dle platného zákona o provozu na pozemních komunikacích, příslušný záznam v registru řidičů v souladu s právní moci rozhodnutí ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech kázeňských, číslo 18/2006, ze dne 15. 2. 2006, kterým byla žalobci mj. uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 2. 2006.
20. Dne 10. 5. 2006 pak žalovaný provedl záznam v registru řidičů v souladu s právní moci rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, č. j. SCPP-673-24/P-2005, ze dne 10. 4. 2006, kterým bylo vyhověno žádosti žalobce a byl odložen výkon pravomocného rozhodnutí ve věcech kázeňských č. 18/2006 ze dne 15. 2. 2006 na dobu nezbytně nutnou nejdéle do doby pravomocného rozhodnutí soudu v předmětné záležitosti. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 5. 2006.
21. Žalovaný 1) obdržel dne 21. 1. 2016 prostřednictvím elektronického podání e-mailovou zprávu bez zaručeného elektronického podpisu - podání žadatele označené: *„Návrh na vymazání úmyslného protiprávního a nezákonného záznamu v kartě řidiče v registru řidičů (neprokázaného přestupku) a jeho opakovaného zneužívání se z.č. 500/2004 Sb., a to čj. S-MHMP-DSA-163940/2006 věcně a místně nepříslušným Magistrátem hl. m. Prahy a Městského úřadu Černošice MEUC-009610/2008 taktéž neprokázaným přestupkem, kterého jsem se měl dopustit dne 20. 1. 2008 v k.o. Řitka“* včetně v kopii přiložených písemností: *„Kopie rozhodnutí soudu č.j. 8 Ca 81/2007 a Kopie uhrazeného přestupku dne 06.06.2008“* a zároveň požádal o doručování na adresu „X“. Žalobce své podání však již nijak nedoplnil a rovněž žalovanému 1) nepředložil jak originál podání, tak i originály listin označených v příloze tohoto podání.
22. Později žalobce požádal dne 21. 1. 2016 o nahlédnutí do spisu a o doručování na adresu Poste restante, P. 5, P. 12 a o doručování na elektronickou adresu x. Žalovaný 1) pak shrnul, že doručování na tyto adresy žalobci nebylo účinné – při doručování na adresu „poste restante“ se zásilky vracely jako nedoručitelné, při doručování na elektronickou adresu žalobce nepotvrzoval doručení zprávy zaručeným elektronickým podpisem. Dne 17. 2. 2016 v 09:20 hod nahlédl žalobce do správního spisu sp. zn. S-MHMP 110406/2016 a o této skutečnosti byl žalovaným 1) dne 17. 2. 2016 pořízen písemný záznam - Protokol o

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

nahlédnutí do spisu - na základě písemné žádosti, č. j. MHMP 270795/2016. sp. zn. S-MHMP 110406/2016.

23. Žalovaný 1) dále podotkl, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 A 141/2016-60-61 bylo zastaveno řízení o žalobě žalobce vedené pod proti žalovanému Magistrátu hl. m. Prahy a Ředitelství služby cizinecké policie o uložení povinnosti výmazu záznamu žalobce v centrálním registru řidičů.
24. Žalovaný 1) dále uvedl, že mu bylo po čtyřech letech doručeno několik opakujících s kombinovaných podání (ze dnů 20. 3., 23. 3., 24. 3., 1. 4. a 3. 4. 2020), v nichž žalobce požaduje výmaz nesprávně vedeného záznamu v registru řidičů. Na základě obsahu podání žalobce byla provedena celková analýza všech dostupných správních spisů v dané věci a na základě výsledku tohoto šetření žalovaný 1) konstatoval, že ze zaslaných podkladů Odboru přestupků Městského úřadu Černošice nijak neplyne, že by byl příslušnému úřadu obce s rozšířenou působností předložen relevantní dokument, na základě kterého by bylo možno návrhu žalobce na vymazání přestupků vyhovět. Požadovaná součinnost nebyla ze strany žalobce nikdy splněna, ačkoliv byl na tuto skutečnost opakovaně upozorněn a příslušnými úřady dokonce i písemně upozorněn včetně poučení, kdy, kde a jakým způsobem může požádat o výdej dat z registru řidičů. Žalobce tedy nepředložil originál rozhodnutí s vyznačením doložky právní moci tak, jak to ukládá zákon o provozu na pozemních komunikacích, na základě kterého by příslušný úřad obce s rozšířenou působností tento žalobcem požadovaný úkon v souladu s citovaným zákonem provedl. I přes skutečnost, že žalovaný 1) nebyl účastníkem soudního řízení, ve snaze vyjít vstříc a pomoci žalobci danou věc vyřešit, když tak žalobce neučinil sám, žalovaný 1) z vlastní iniciativy oslovil příslušný soud a zdvořile požádal o zaslání žalobcem označeného rozhodnutí s vyznačením doložky právní moci. Na základě tohoto relevantního dokumentu byl dne 12. 5. 2020 proveden výmaz nesprávných údajů vedených na kartě řidiče žalobce. O této skutečnosti včetně omluvy za určité zpoždění při vyřizování podání z důvodu přijatých opatření, týkajících se omezení provozu úřadu v rámci pandemie COVID – 19, byl žalobce srozuměn přípisem žalovaného 1) ze dne 22. 5. 2020, čj. MHMP 788455/2020, vedeným pod sp. zn. S-MHMP 110406/2016 a tuto písemnost žalobce dne 11. 6. 2020 osobně převzal.
25. Žalovaný 1) uvedl, že v projednávané věci žádný z příslušných úřadů obce s rozšířenou pravomocí nikdy od zúčastněných osob (žalobce, Policie ČR – Ředitelství služby cizinecké policie), neobdržel relevantní dokument (pravomocné rozhodnutí), na základě kterého by bylo možno provést opravu chybně vedeného záznamu. V právním sporu žalobce versus Policie ČR - Ředitelství služby cizinecké policie, žádný z příslušných úřadů obce s rozšířenou pravomocí účastníkem soudního řízení nebyl (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 - 85). Žalovaný rovněž poznamenal, že i zde platí římskoprávní zásada, že každý si má střežit svá práva (vigilantibus iura) a je věcí podatele, aby v rámci uplatnění svých práv postupoval v souladu se zákonem, v daném případě podle zákona o silničním provozu, kdy nečinnost a pochybení podatele tak nelze přičítat k tíži správního orgánu.
26. Rovněž se nezakládá na pravdě tvrzení žalobce, že nikdy nebyl dotčenými orgány vyzván k předložení originálu rozhodnutí Městského soudu v Praze. O této skutečnosti byl žalobce opakovaně srozuměn nejenom osobně, ale i písemně. Rovněž tvrzení žalobce o tzv.

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

darování

jediného originálu rozhodnutí Městského soudu v Praze příslušnému správnímu orgánu, není na místě. Zpravidla vždy správní orgán z relevantního dokumentu (originál v právní moci) pořídí kopii, kterou z úřední činnosti sám ověří a originál dokumentu vrátí žadateli. Ověřená kopie opatřená razítkem „Kopie souhlasí s originálem“, je v souladu se zákonem zcela dostačujícím a relevantním podkladem pro učinění příslušného úkonu.

27. Žaloba podle žalovaného 1) není důvodná. Podle názoru žalovaného 1) tuto skutečnost rovněž dokládá sdělení veřejného ochránce práv ze dne 28. 7. 2020, č.j. KVOP-31181/2020, který v dané věci vedl šetření pod spisovou značkou 2719/2020/VOP/MK, kdy v postupu žalovaného 1) neshledal pochybení a řízení podle § 17 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv ukončil.

c) vyjádření žalovaného 2)

28. Žalovaný 2) ve vyjádření ze dne 9. 7. 2020 a 10. 8. 2020 uvedl, že je správcem centrálního registru řidičů podle § 122 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z ustanovení § 119 zákona o silničním provozu vyplývá, jaké údaje se vedou v registru řidičů; podle § 124 odst. 5 písm. h) zákona pak vede registr řidičů obecní úřad obce s rozšířenou působností příslušný podle místa obvyklého bydliště – příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností podle současného místa trvalého pobytu žalobce je Magistrát hlavního města Prahy /tj. žalovaný 1)/. Obsahem registru řidičů je podle § 17 vyhlášky č. 31/2001 Sb., jak evidenční karta řidiče (kde jsou vedeny osobní údaje držitele řidičského průkazu, údaje o přestupcích apod.), tak spis řidiče, v němž jsou založeny jednotlivé podklady, na základě nichž jsou právě vedeny údaje v evidenční kartě řidiče. Z uvedeného tedy vyplývá, že jak vedení evidenční karty řidiče, v níž je oprávněn provádět záznamy údajů o přestupcích, tak vedení spisu řidiče spadá v současné době výlučně do působnosti Magistrátu hlavního města Prahy. Záznamy či změny údajů o přestupcích v registru řidičů mohou být prováděny ze strany obecních úřadů obcí s rozšířenou působností pouze na základě pravomocných rozhodnutí ve věci, tak jak je např. uvedeno v § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále žalovaný 2) uvedl, že záznam o přestupku ze dne 4. 8. 2003 odstranil žalovaný 1) dne 12. 5. 2020.
29. Žalobce, ač mu soud doručil všechna vyjádření žalovaných 1) a 2) na obě doručovací adresy (P. O. BOX 13, P. 5, P. 12 a na email x), repliku k těmto vyjádřením nepodal.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Předtím, než městský soud přistoupil k posouzení merita věci, zabýval se otázkou své místní příslušnosti k projednání žaloby. Podle § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) platí, že „žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah“. Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. poté platí, že k řízení je „místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

31. Žalobce označil jako žalované celkem 4 správní orgány. Žalovaní 1) a 2) - Magistrát hlavního města Prahy a Ministerstvo dopravy - mají své sídlo v Praze, jež se nachází v územním obvodu městského soudu (srov. Přílohu 2 bod 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích); ten je tak místně příslušný v řízení o žalobě proti těmto správním orgánům.
32. Městský úřad Černošice má sídlo v Černošicích a jako obecní úřad s rozšířenou působností vykonává působnost ve svém správním obvodu (§ 66 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích ve spojení s § 23 vyhlášky 388/2002 Sb., ministerstva vnitra o stanovení správních obvodů obcí s pověřeným obecním úřadem a správních obvodů obcí s rozšířenou působností). Jakkoliv je sídlo jednoho ze dvou pracovišť Městského úřadu Černošice i v Praze, platí pro tyto případy přiměřeně pravidlo podle § 7 odst. 2 věty poslední s. ř. s., podle něhož *„má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“* Správní obvod městského úřadu Černošice se pak nachází v obvodu Okresního soudu Praha - západ a tento obvod spadá do obvodu Krajského soudu v Praze (srov. Přílohu 3 bod 50 ve spojení s Přílohou 2 bod 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích). Platí tedy celkově, že Městský úřad Černošice má sídlo v Černošicích a k řízení o žalobě proti tomuto správnímu orgánu je místně příslušný Krajský soud v Praze.
33. Krajský úřad Středočeského kraje má sice své sídlo v Praze (§ 3 bod 1 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu). Podle již citovaného ustanovení § 7 odst. 2 věty poslední s. ř. s. však platí fikce, že tento krajský úřad *„má sídlo v obvodu své působnosti.“* Územní obvod tohoto kraje pak podle § 4 ve spojení s § 14 zákona o územním členění státu tvoří okresy, jež naopak podle Přílohy 2 bodu 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích tvoří územní obvod Krajského soudu v Praze. Platí tedy, že k řízení o žalobě proti tomuto správnímu orgánu je místně příslušný Krajský soud v Praze.
34. Vzhledem k tomu, že k projednání žaloby proti žalovaným 3) a 4) není Městský soud v Praze místně příslušný, výrokem I. postoupil věc místně příslušnému Krajskému soudu v Praze.
35. Pokud jde o žalobu proti žalovaným 1) a 2), žalobce ani žalovaný 2) se k výzvě městského soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřili, jejich souhlas byl tedy presumován podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný 1) s projednáním věci bez jednání souhlasil. Vzhledem k tomu, že pro posouzení věci nebylo potřebné provádět dokazování (všechny relevantní skutečnosti vycházejí z nesporných tvrzení stran a ze správního spisu), neshledal městský soud důvod k nařízení jednání ani za účelem dokazování ve věci. Městský soud proto o věci rozhodl bez nařízení jednání.
36. Podle ustanovení § 82 s. ř. s. platí, že *„[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“* Podle ustanovení § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že *„[s]oud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.“* Podle ustanovení § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. platí, že *„[s]oud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo brozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.“*

37. Z ustanovení § 82 s. ř. s. vyplývá, že pro závěr o tom, že žalobce je k podání žaloby aktivně legitimován, je třeba splnit následující předpoklady: Žalobce musí být přímo (1) zkrácen na svých právech (2) nezákonným (3) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s. ř. s. soudem poskytnout (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65).
38. Podle ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. taktéž platí, že *„[ž]aloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.“* Podle ustanovení § 84 odst. 2 s. ř. s. platí, že *„[z]meškání lhůty nelze prominout.“*
39. Žalobce podal žalobu k městskému soudu dne 30. 3. 2020. Ze správního spisu městský soud ověřil, že žalobce již podáním ze dne 21. 1. 2016 požádal žalovaného 1) i 3) o vymazání záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 (důvodnost žádosti dokládal fotokopii rozsudku městského soudu ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 – 85). Z řízení vedeného pod sp. zn. 8 A 141/2016 poté městský soud rovněž ověřil, že totožného požadavku se domáhal žalobce i v žalobě ze dne 9. 8. 2016 (řízení zastavil městský soud usnesením ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 A 141/2016 – 60 pro nezaplacení soudního poplatku). Je tedy nanejvýše zřejmé, že skutečnosti, že v evidenční kartě žalobce v registru řidičů byl záznam o přestupku ze dne 4. 8. 2003 stále veden i po rozsudku městského soudu ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 – 85, si byl žalobce vědom již v úvodu roku 2016, tj. více než 4 roky předtím, než podal žalobu v projednávané věci.
40. Jak již bylo uvedeno v rekapitulační části, žalobce specifikoval jako nezákonný zásah jednání, které spočívá v namítaném nezákonném vložení a následném vedení záznamu o přestupku žalobce v registru řidičů ze dne 4. 8. 2003 spáchaného porušením povinnosti řidiče podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. V projednávané věci je přitom nesporné, že tento stav – tj. vedení záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 v registru řidičů – trval od jeho vložení dne 17. 3. 2006 až do dne 12. 5. 2020, kdy jeho výmaz provedl žalovaný 1).
41. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014 – 23, dovodil, že *„zásah, spočívající ve stavu evidence v registru řidičů, uvádějící k osobě stěžovatele údaje o přestupcích jím spáchaných a o pokutách za tyto přestupky uložených, je zásahem trvajícím po celou dobu, kdy tyto údaje jsou součástí evidence. Lhůta pro podání žaloby proti tomuto zásahu podle § 84 odst. 1 s. ř. s. neuplyne, dokud zásah trvá.“*
42. Judikatura tedy předně již vyložila, že naříkané jednání žalovaných pojmově nezákonným zásahem být může (splněna 4. podmínka), a že se jedná o trvajícím zásah. Jestliže žalobce v projednávané věci podal žalobu dne 30. 3. 2020, tj. v době, kdy tento zásah trval, tak přestože o evidenci záznamu věděl již od roku 2016, přesto mu k tomuto dni lhůta ani subjektivní ani objektivní lhůta pro podání žaloby ještě neuplynula. Žaloba byla tedy podána včas.
43. Podle ustanovení § 85 s. ř. s. je dále žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. V projednávané věci se žalobce, jak již bylo výše uvedeno, nakonec domáhá právě deklarace nezákonnosti vložení a následné evidence přestupku ze

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

dne 4. 8. 2003 v evidenční kartě řidiče. Za takové situace nemusel městský soud posuzovat, zda se měl žalobce domáhat nápravy prostřednictvím jiných právních prostředků. Městský soud však současně podotýká, že právní řád žádné prostředky ochrany proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v evidenci přestupku v evidenční kartě řidiče ani nedává (k tomu shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23 dostupný na www.nssoud.cz). I tato podmínka přípustnosti žaloby je tak splněna.

44. Ze správního spisu sp. zn. S-MHMP-DSA-94896/2006 poté vyplynuly následující rozhodné skutečnosti:
45. Rozhodnutím ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Přestupku se dopustil tím, že dne 4. 8. 2003 v 19,30 hod řídil soukromé osobní motorové vozidlo zn. x, SPZ x v Praze 3 po ulici Jana Želivského, ve směru od ulice Vinohradská k ulici Olšanská, pod vlivem alkoholu. Za uvedený přestupek byl žalobci uložen kázeňský trest snížení funkčního platu o 15 % na dobu tří měsíců a zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku.
46. Ředitel policie zaslal pravomocné rozhodnutí Městskému úřadu pro Prahu 3, neboť řidičský průkaz žalobci nebyl odejmut z důvodu ukončení služebního poměru ke dni 30. 6. 2005. Úřad městské části Praha 3 postoupil 9. 3. 2006 věc k dalšímu opatření žalovanému 1). Ten v evidenční kartě řidiče uvedený přestupek vyznačil dne 17. 3. 2006 (vyznačeno „*eviduje ORP Praha, č. j. S-MHMP-DSA-94896/2006*“).
47. Rozsudkem městského soudu ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 - 85, bylo prohlášeno za nicotné rozhodnutí ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006. Důvodem nicotnosti bylo to, že žalobce již nebyl ve služebním poměru policisty u Policie České republiky. Jeho jednání tedy nemohlo být projednáno služebním funkcionářem způsobem podle zákona č. 186/1992 Sb. jako kázeňský přestupek, neboť tento zákon se na žalobce již nevztahoval a žádný služební funkcionář Policie České republiky neměl vůči žalobci kázeňskou pravomoc. V této souvislosti městský soud konstatoval, že řízení, v němž nadřízený orgán rozhoduje o odvolání, tvoří jediný celek s řízením, v němž služební funkcionář nižšího stupně rozhodl o přestupku; nejedná se tedy o dvě různá řízení, ale o dvě součásti jednoho a téhož řízení. Městský soud proto zdůraznil, že o přestupku nebylo rozhodnuto již ředitelem Policie ČR oblastního ředitelství SCPP Praha ve věcech kázeňských č. 176/2003 ze dne 17. 10. 2003; toto rozhodnutí nenabývalo právní moci, neboť žalobce podal proti němu odvolání, a o přestupku bylo s konečnou platností rozhodnuto právě napadeným rozhodnutím ze dne 15. 2. 2006.
48. Městský úřad Černošice /žalovaný 3)/ v období roků 2009 – 2018 postupoval žalovanému jako místně příslušnému správnímu orgánu dle bydliště žalobce k dalšímu opatření několik jiných rozhodnutí o přestupcích, k jejichž projednání byl žalovaný 3) místně příslušný.
49. Dne 21. 1. 2016 požádal žalobce u žalovaného 1) i žalovaného 3) o výmaz přestupku ze dne 4. 8. 2003. Žalovaný 3) 29. 1. 2016 pod č. j. MUCE 7697/2016 SO, sp. zn. S-MUCE 7694/2016 SO vyzval žalobce k doložení originálů rozhodnutí, kterými rozhodnutí o vymazávání přestupku bylo zrušeno nebo prohlášeno za nicotné. Žalovaný 1) seznámil

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

žalobce dne 17. 2. 2016 se správním spisem sp. zn. S-MHMP-DSA-163940/2006. Žádost žalobce o výmaz předmětného přestupku nicméně postoupil již dne 25. 1. 2016 pod č. j. MHMP 125210/2016, sp. zn. S-MHMP 110406/2016 žalovanému 3), neboť shledal, že tento je z důvodu trvalého bydliště žalobce místně příslušným správním orgánem k provedení výmazu záznamu.

50. Z dalších částí spisového materiálu vyplývá, že několika dalšími podáními v období březen – duben 2020 žalobce znovu požádal žalovaného 1) o výmaz předmětného přestupku z evidenční karty řidiče v registru řidičů. Žalovaný vyžádal od městského soudu jeho usnesení ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 A 141/2016 – 60 (jímž bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku za řízení, jímž se žalobce domáhal uložení povinnosti výmazu přestupku z registru řidičů) a rozsudku ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 – 85; obě rozhodnutí s doložkou právní moci. Žalovaný 1) poté dne 12. 5. 2020 provedl výmaz záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 a žalobce o tom zpravil sdělením ze dne 22. 5. 2020, č. j. MHMP 788455/2020, sp. zn. S-MHMP 110406/2016.
51. Žalobce jako první namítl, že žalovaný 1) vůbec nebyl oprávněn vložit do evidence řidičů záznam o přestupku ze dne 4. 8. 2003.
52. Žalovaný 1) uvedl, že tento záznam vložil do registru řidičů dne 17. 3. 2006. Podle § 119 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích platilo (a v nezměněné podobě i doposud platí), že *„evidence údajů o řidičích je vedena v registru řidičů, který je informačním systémem, jehož správcem je obecní úřad obce s rozšířenou působností. Registr řidičů je informačním systémem veřejné správy podle zvláštního zákona.“* Podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. i) zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2006 /v aktuálně účinném znění pod písmenem j)/ obsahuje registr řidičů *„údaje o zákazech činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel uložených soudem za spáchané trestné činy nebo správním orgánem za spáchané přestupky“*.
53. Podle § 120 odst. 2 zákona o silničním provozu (též ve znění účinném do 30. 6. 2006 i v aktuálně účinném znění) se *„záznamy o spáchaných přestupcích proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, záznamy o odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu zdravotní nebo odborné způsobilosti a záznamy o zákazech činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel uložených soudem nebo správním orgánem do registru řidičů zapisují až po nabytí právní moci příslušných rozhodnutí. Příslušná rozhodnutí uvedená v předchozí větě jsou orgány, které je vydaly, povinny zaslat obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa trvalého pobytu občana.“*
54. Pokud žalobci byl rozhodnutím ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006, uložen zákaz činnosti řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku, obecně byl tento služební funkcionář v souladu s uvedenými povinnostmi povinen zaslat příslušnému obecnímu úřadu rozhodnutí, jímž žalobci zakázal řízení motorových vozidel; příslušný obecní úřad s rozšířenou působností byl pak povinen tento zákaz činnosti zapsat do registru řidičů. Není sporu, že v době zápisu byl žalobce trvale hlášen na adrese „X“ (viz záhlaví rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010 nebo rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 23. 12. 2008, č. j. 185233/2008/KUSK), místně příslušným ke vložení záznamu byl tedy žalovaný 1).
55. Žalobce správnost tohoto postupu napadá tím, že u služebních poměrů příslušníků bezpečnostních sborů je oprávněn přestupky zapsat do rejstříků přestupků pouze služební

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

funkcionář podle § 189a zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení platí, že „*služební funkcionář, který vydal rozhodnutí o jednání, které má znaky přestupku zapisovaného do evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů, je po nabytí právní moci zapisuje do evidence přestupků vedené Rejstříkem trestů. Na postup při zápisu pravomocného rozhodnutí o jednání, které má znaky přestupku, do evidence přestupků a postup při uplatňování námitek před služebním funkcionářem, který zápis do evidence přestupků provedl, se použijí obdobně ustanovení zákona o přestupcích.*“

56. V první řadě, toto ustanovení bylo vloženo do zákona o služebním poměru až zákonem č. 204/2015 Sb. s účinností od 1. 10. 2016. To znamená, že podle tohoto ustanovení služební funkcionář nemohl postupovat již v roce 2006, kdy pravomocně rozhodl o vině žalobce za daný přestupek.
57. Dále pak podle § 189a zákona o služebním poměru platí, že do evidence přestupků se zapisují pouze ta jednání mající znaky přestupku, která jsou stanovena speciálním zákonem. Zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů pak v § 16i odst. 2 písm. g) sice ukládá správním orgánům povinnost evidovat údaje o výkonu správního trestu zákazu činnosti, pokud byl uložen, týká se to znovu však jen těch přestupků, u kterých to stanovuje zvláštní právní předpis (srov. § 16i odst. 1 zákona o Rejstříku trestů).
58. Takovým právním předpisem je např. § 12 zákona č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích, jenž ukládá zápis do evidence u přestupků proti veřejnému pořádku, proti občanskému soužití a proti majetku. Zákon o provozu na pozemních komunikacích ani zákon o služebním poměru u jednání majících znak přestupků na úseku provozu na pozemních komunikacích však žádnou povinnost zápisu do evidence přestupků neukládají. Ani v současné době by tedy služební orgán nebyl povinen evidovat uložený zákaz řízení v Rejstříku trestů.
59. Registr řidičů je dle již zmíněného § 119 a násl. zákona o provozu na pozemních komunikacích koncipován jako informační systém, v němž jsou centrálně evidovány zákazy řízení vozidel bez ohledu na to, v které oblasti veřejné správy (správní či trestní) byl tento zákaz uložen. Je na místě, aby takový zákaz byl veden právě v jednom centralizovaném registru, z něhož je možné takové informace později získat např. pro potřeby jiných orgánů veřejné moci (§ 121 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Pokud by mělo být rozlišeno dle povolání, do kterého rejstříku bude zákaz řízení zaznamenán, jednalo by se podle názoru městského soudu o krajně nepraktické, nelogické a nevhodné řešení. Městský soud je současně toho názoru, že ani zápis zákazu řízení do evidence přestupků by nebránil evidenci totožného zákazu v registru řidičů, neboť by se nejednalo o dvojí uložení sankce, ale toliko o dvojí evidenci sankce, která byla pravomocně uložena v samostatném řízení.
60. Městský soud se tedy neztotožnil s tou námitkou, že žalovaný 1) nebyl věcně ani místně příslušný vložit do registru řidičů záznam o přestupku žalobce (včetně zákazu řízení na dobu jednoho roku) ze dne 4. 8. 2003 z toho důvodu, že by oprávněným správním orgánem vložit a vést záznam měl být pouze služební funkcionář. Jak již bylo výše vyloženo, obecně služební funkcionář měl totiž povinnost zaslat pravomocné rozhodnutí o vině správnímu orgánu příslušnému k vedení registru řidičů a ten byl povinen provést příslušný záznam. V tomto ohledu námitku žalobce neshledal městský soud důvodnou.
61. Jinak však uvážil městský soud o této námitce z toho úhlu pohledu, že žalované správní orgány nebyly oprávněny vložit vést a evidovat záznam o přestupku ze dne 4. 8. 2003 z

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

důvodu, že podkladové rozhodnutí bylo prohlášeno za nicotné rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, č. j. 8 Ca 81/2007 – 85.

62. Obě procesní strany se předně shodují v tom, že důvodem pro evidenci předmětného záznamu po celou dobu bylo to, že se příslušný obecní úřad s rozšířenou působností ani nedozvěděl o prohlášení nicotnosti podkladového rozhodnutí ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006. Výmaz tohoto záznamu provedl až žalovaný 1) dne 12. 5. 2020 poté, co shledal, že rozsudek městského soudu pravomocně prohlásil rozhodnutí služebního orgánu za nicotné a tím i odpadl důvod evidence tohoto přestupku v registru řidičů.
63. Pro posouzení zákonnosti evidence záznamu o přestupku na základě zrušeného rozhodnutí, které však do doby, než bylo zrušeno, fakticky existovalo a tím vyvolávalo právní účinky, jistě může být rozhodující okamžik, kdy se příslušný správní orgán o zrušení podkladového rozhodnutí dozvěděl.
64. Obecně totiž platí, že povinnost správních či služebních orgánů zaslat obecnímu úřadu s rozšířenou působností pravomocná rozhodnutí o přestupcích a o uložení zákazů řízení podle § 120 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích a tomu odpovídající povinnost zápisu podle § 123b odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích se přitom vztahuje i na povinnost zaslat rozhodnutí, kterými byla tato podkladová rozhodnutí zrušena a provést tomu odpovídající změnu záznamu (viz např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 1. 2018, č. j. 57 A 16/2017 – 19, dostupný na www.nssoud.cz).
65. Otázku, kterému správnímu orgánu lze v takové situaci přičítat nezákonnou evidenci přestupku v registru řidičů pak obecně zodpověděl ve své judikatuře již Nejvyšší správní soud. Ten v rozsudku ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 As 68/2018 – 26 (obdobně též v rozsudku ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 As 396/2019 – 21, vše dostupné na www.nssoud.cz), konstatoval, že *„obecní úřad obce s rozšířenou působností, který vede registr řidičů, je správním orgánem odpovědným za zásah do práv osoby, k níž jsou či byly v tomto registru vedeny nesprávné údaje. Je odpovědný za vedení registru řidičů a za správnost údajů zaznamenaných v této evidenci i v případech, kdy rozhodnutí, na jejichž základě byly tyto záznamy učiněny, byla zrušena. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že jiný orgán veřejné správy nesplnil včas či vůbec svou povinnost oznámit orgánu odpovědnému za registr řidičů zrušení podkladových rozhodnutí. V souladu se zásadou dobré správy obsažené v § 8 správního řádu je na veřejné správě, aby zajistila informovanost mezi svými orgány tak, aby nedocházelo k porušování práv jednotlivců. Nedostatečná součinnost orgánů veřejné správy nemůže jít k tíži jednotlivce. Je-li v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem namítáno nezákonné evidování záznamů v registru řidičů, není možné uzavřít, že orgán odpovědný za vedení registru řidičů není pasivně legitimován, a to bez ohledu na případnou odpovědnost jiných správních orgánů, které nedodržely svou oznamovací povinnost. Odpovědnost správce registru za stav jím vedené evidence nevylučuje odpovědnost dalších správních orgánů za včasné neoznámení podkladových informací a vice versa.“*
66. V případě podkladového rozhodnutí, které bylo prohlášeno za nicotné, však podle názoru městského soudu takto není na místě rozlišovat okamžik, kdy se příslušný správní orgán o prohlášení nicotnosti dozvěděl (tj. dovozovat, že by do doby právní moci rozsudku o prohlášení nicotnosti záznam byl evidován ze zákonných důvodů). Právní teorie a soudní judikatura již dříve vyložila, že nicotný je správní akt, který trpí vadami takové intenzity,

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence právního podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného nebo jinak nemožného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či vnitřní rozpornost a neexistence vůle (srov. HENDRYCH, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání. C. H. Beck, Praha, 2009, str. 226 an.). Z judikatury Ústavního soudu pak lze uvést např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 108/2000 a sp. zn. IV. ÚS 402/04 nebo nález sp. zn. III. ÚS 728/01, jež se zabývaly otázkou nicotnosti správních aktů (všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

67. Nicotným je poté správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplynou žádné práva a povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistencí samotného správního aktu (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1463/09 ze dne 15. 11. 2010).
68. To, že rozhodnutí služebního funkcionáře bylo nicotné, fakticky neexistovalo, a proto ve skutečnosti nevyvolávalo žádné právní účinky, znamená, že nebylo ani způsobilé ve smyslu ustanovení § 120 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích být podkladem pro zápis a vedení záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003. Jinými slovy, evidence záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 v registru řidičů na podkladu nicotného (nulitního, neexistujícího) rozhodnutí služebního funkcionáře byla vedena po celou nezákonně bez ohledu na to, kdy se o prohlášení nicotnosti příslušný správní orgán fakticky dozvěděl.
69. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že za celou dobu nezákonné evidence přestupku byly k vedení registru řidičů příslušné dva obecní úřady s rozšířenou působností – žalovaný 1) a žalovaný 3); to v závislosti na tom, kde v kterém období byl žalobce hlášen k trvalému pobytu. Zatímco dle spisu byl žalovaný 1) příslušný minimálně do roku 2014 (z dostupných podkladů – oznámení o dalších přestupcích žalobce vyplývá, že ten byl v tomto období trvale hlášen v Praze) a poté minimálně od roku 2020 /kdy žalobce od března 2020 činil podání k žalovanému 1)/, žalovaný 3) byl takto příslušný v mezidobí /ostatně právě v tomto období žalobce učinil dne 21. 1. 2016 žádost o výmaz přestupku z registru řidičů a žalovaný 1) tuto žádost postoupil žalovanému 3), který tak však neučinil/.
70. Žalobce se nicméně žalobou nedomáhá nezákonnosti jednání žalovaného 3) spočívajícího v tom, že k žádosti ze dne 21. 1. 2016 neprovedl výmaz záznamu. Napadané jednání, jak již bylo výše uvedeno, spočívá pouze v trvajícím nezákonném vedení záznamu v registru řidičů. I když tedy část předmětné doby, kdy byl záznam v evidenci veden nezákonně, byl k učinění výmazu záznamu příslušný žalovaný 3), jenž byl o to žalobcem dokonce konkrétně v roce 2016 požádán, ochrany před zásahem – tj. proti trvajícimu vedení nezákonného záznamu - se žalobce nakonec domáhá až v době, kdy příslušným k odstranění záznamu byl znovu žalovaný 1). Ten svou současnou příslušnost ostatně ani nepopírá; záznam dne 12. 5. 2020 skutečně vymazal.
71. Městský soud proto shledal, že odpovědnost za nezákonné vedení záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 lze přičítat žalovanému 1) jako obecnímu úřadu s rozšířenou působností příslušnému k vedení registru řidičů v době podání žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

72. Pokud jde o možnou odpovědnost žalovaného 2) za vedení předmětného záznamu, městský soud uvádí, že tento žalovaný je podle ustanovení § 122 a § 124 odst. 2 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích správcem centrálního registru řidičů. Ten podle ustanovení § 122 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích obsahuje evidenci údajů o řidičích, shromažďovaných z registru řidičů. Žalovaný 2) je tedy správcem centrálního informačního systému, jenž vychází z údajů vedených v jednotlivých informačních subsystémech – v registrech řidičů – u nichž jsou oprávněny evidovat záznamy jednotlivé obecní úřady s rozšířenou působností. Jinými slovy obsah centrálního registru je tak závislý na údajích, které do jednotlivých evidenčních karet řidiče vloží příslušný orgán obce s rozšířenou působností (k tomu viz výše).
73. Ze zákona o provozu na pozemních komunikacích pak nevyplývá žádná přímá dozorová pravomoc a povinnost žalovaného 2), na jejichž základě by sám měl a mohl revidovat údaje vedené v registru řidičů. Městský soud shledal, že jednání spočívající v nezákonné evidenci záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003 je přičitatelné pouze toliko žalovanému 1) a v dalším proto odkazuje na jiné části tohoto rozsudku.
74. Pokud žalobce v žalobě vznesl řadu dalších tvrzení, jimiž poukazoval na možné nezákonné vedení řízení o tomto či o jiných přestupcích (nesprávné doručování, nezohlednění důkazů, možnou podjatost úředních osob, nesprávná právní kvalifikace jednání žalobce atp.), městský soud podotýká, že žalobce tyto námitky uplatnil poměrně obecně a nekonkrétně a podle názoru městského soudu bez zjevné souvislosti s předmětem projednávané věci. Obsah žaloby a míra její konkrétnosti přitom předurčuje i obecnost jejího vypořádání (*per analogiam* srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 35/2012 - 42 ze dne 18. 7. 2013). Městský soud poté k těmto námitkám nicméně dodává, že domáhat se ochrany proti vadným postupům orgánů veřejné moci lze u jednotlivých přestupkových (či jiných správních) řízení, nikoliv v rámci jiných řízení, které s věcí nesouvisejí. V současném řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v nezákonné evidenci přestupku ze dne 4. 8. 2003 se tak již nelze úspěšně domáhat ochrany proti domnělým vadám jiných správních (přestupkových) řízení. Pokud pak žalobce namítal, že v registru řidičů jsou nezákonně vedeny i jiné záznamy, tyto záznamy předně nijak nespecifikoval a neuplatnil k nim žádnou relevantní argumentaci a ani důkazy; to přesto, že jej k tomu městský soud vyzval ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 A 39/2020 – 44. Jak již bylo výše uvedeno, vzhledem k předmětu žaloby a k formulaci žalobního petitu se proto městský soud mohl zabývat toliko okolnostmi evidence záznamu o přestupku ze dne 4. 8. 2003. Městský soud pak v souhrnu uzavírá, že tyto námitky neshledal důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

75. Městský soud ze všech výše uvedených důvodů k meritu věci shledal, že z důvodu nicotnosti podkladového rozhodnutí ředitele Policie České republiky služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech kázeňských ze dne 15. 2. 2006, č. 18/2006 žalovaný 1) nezákonně vložil a evidoval přestupek žalobce ze dne 4. 8. 2003 včetně zákazu řízení. Nezákonný zásah (splněna 3. podmínka) tak byl zaměřen přímo proti žalobci (1. a 2. podmínka) a došlo k přímému zkrácení jeho práva na to, aby v registru řidičů nebyly evidovány nesprávné údaje o přestupcích, které spáchal (splněna 5. podmínka). Městský soud proto výrokem II. určil, že zásah žalovaného 1) je nezákonný (srov. § 87 odst. 2 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

76. Městský soud pak jako nedůvodnou shledal žalobu v části, v níž se domáhal žalobce ochrany před zásahem žalovaného 2) /výrok III. srov. § 87 odst. 3 s. ř. s./.
77. O nákladech řízení (výrok IV.) rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci samé byl žalobce procesně úspěšný, má proto právo na náhradu nákladů řízení Městský soud v Praze však shledal, že žalobci žádné náklady soudního řízení nevznikly – od placení soudního poplatku byl žalobce osvobozen usnesením ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 A 39/2020 – 45 a tímž usnesením mu byl vrácen zaplacený soudní poplatek za žalobu. Žalobce nebyl zastoupen žádným zástupcem, jenž by mu poskytoval právní služby a pokud jde např. o administrativní náklady soudního řízení (poštovné atp.), žalobce veškerá podání činil u soudu elektronicky a osobně, tj. bez zjevného vynaložení nákladů na tato podání. Městský soud proto žalobci náhradu nákladů nepřiznal.
78. Žalovaný 1) nebyl procesně úspěšný, náhrada nákladů řízení mu nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému 2) poté městský soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť neshledal, že by žalovaný 2 vynaložil náklady, jež by přesáhly běžné administrativní náklady na činnost žalovaného 2).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 1. října 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje x.

Shodu s prvopisem potvrzuje x.